

Az Izraelnek adott törvény

2 Mózes 19-24 {PP 303}

Hamarosan a Sinai hegynél való letáborozásuk után Mózeset felhívták a hegyre, hogy találkozzék Istennel. Egyedül kapaszkodott fel a meredek és göröngyös ösvényen és közeledett ahhoz a felhőhöz, amely Jahve jelenlétét takarta el szemei elől. Izrael most közeli és különleges kapcsolatba került a Magassággal - hogy Isten kormányzása alatt egyházzá és nemzetté egyesüljön. Isten üzenete, amelyet Mózesnek kellett átadnia a népnek, így szólt: {PP 303.1}

Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sasszárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép (2Móz 19:4-6). {PP 303.2}

Mózes visszatért a táborba és miután összehívta Izrael véneit, elmondta Isten üzenetét. Azok pedig ezt felelték: "Valamit rendelt az Úr, mind megteesszük" (2Móz 19:8). Így léptek ünnepélyes szövetségre Istennel és elkötelezték magukat, hogy uralkodójuknak fogadják el őt. Ezáltal bizonyos értelemben Isten tekintélyének, hatalmának az alattvalóivá váltak. {PP 303.3}

Vezetőjük, Mózes, ismét felment a hegyre és ott az Úr ezt mondta: "Ímé én hozzád megyek a felhő homályában, hogy hallja a nép mikor beszélek veled és higgyenek néked mindörökké" (2Móz 19:9). Amikor nehézségekkel találkoztak az úton az Egyiptomból való kivonulásuk során, akkor a nép mindig Mózes és Áron ellen zúgolódott, azzal vádolván a két vezetőt, hogy elpusztításuk céljából vezették őket ki Egyiptomból. Az Úr ezért meg akarta előttük tisztelni Mózeset arra készítetvén őket, hogy bízzanak intézkedéseiben. {PP 303.4}

Isten szándéka az volt, hogy törvénye kihirdetését tiszteletet keltő alkalommá teszi annak felmagasztalt és magas rangú jellegével. A népbe bele kellett vésődjön, hogy mindannak, ami Isten szolgálatával kapcsolatos, a legnagyobb tisztelettel adózzon. Az Úr így szólt Mózeshez: "Eredj el a néphez és szenteld meg őket ma, meg holnap és hogy mossák ki az ő ruháikat; És legyenek készek harmadnapra; mert harmadnapon leszáll az Úr az egész nép szeme láttára a Sinai hegyre" (2Móz 19:10-11). Az adott idő alatt mindenkinek ünnepélyesen elő kellett készülnie, hogy méltóképpen jelenhessék meg az Úr előtt. Személyüket és ruházatukat meg kellett tisztítaniuk minden tisztátalanságtól. Amikor pedig Mózes rámutat bűneikre, alázkodjanak meg böjtöléssel és imádkozással, hogy szívük megtisztulhasson minden romlottságtól. {PP 303.5}

Az előkészületeket megtették a parancs szerint, és még egy további parancsnak is engedelmeskedtek. Mózes ugyanis utasítást kapott Istentől arra is, hogy vegye körül korláttal a hegyet, hogy se állat, se ember meg ne közelíthesse a környéket, be ne mehessen a szent térségbe. Ha bárki meg merné érinteni a szent hegyet, az azonnali halállal lakol. {PP 304.1}

A harmadik nap reggelén minden embernek a tekintete a hegy felé fordult, amelynek ormát sűrű felhő borította be. A felhő egyre feketébb és sűrűbb lett, amint lefelé ereszkedett mindaddig, míg az egész hegyet sötétség és félelmetes titokzatosság burkolta be. Azután kürt hangja hallatszott. Ez hívta a népet, hogy lépjen Isten elé. Mózes odavezette őket a hegy lábához. Ekkor a sűrű sötétségből villámok cikáztak, miközben a mennydörgés dőreje visszhangzott a környék magaslatai között. "Az egész Sinai hegy pedig füstölög vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben és felmegy vala annak füstje, mint a kemencének füstje, és az egész hegy nagyon reng vala" (2Móz 19:18). Az Úr dicsősége emésztő tűzként lebegett a hegycsúcson az összegyűlt sokaság szeme láttára. "És a kürt szava mindinkább erősödik vala" (2Móz 19:19). Jahve jelenlétének jelei olyan rettenetesek voltak, hogy Izrael seregei remegni kezdtek a félelemtől és arcukra estek az Úr előtt. Mózes is így kiáltott fel: "[...] Megijedtem és remegek" (Zsid 12:21). {PP 304.2}

Azután megszűnt a mennydörgés, a kürt sem hallatszott; csendes lett a föld. Ünnepélyes nyugalom állt be. Az Úr szava hangzott az őt övező sűrű sötétségből, amint angyaloktól körülvéve ott állott a hegyen. Így ismertette meg törvényét. Mózes így írta le ezt a jelenetet: "Az Úr a Sinai hegyről jött, és Szeirből támadt fel nekik; Párán hegyéről ragyogott elő, tízezer szent közül jelent meg, jobbra felől tüzes törvény vala számukra. Bizony szereti

ő a népeket! Mind kezednél vannak az ő szentjei, oda szegődnek, a te lábaidhoz, és hallgatják a te beszédeidet" (5Móz 33:2-3). {PP 304.3}

Jahve nemcsak a bíró és a törvényadó félelmetes fenségében jelentette ki magát, hanem az ő népének irgalmas őrizőjeként is: "Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából" (2Móz 20:2). Isten, akit ők már vezetőjüként és szabadítójukként ismertek, aki kihozta őket Egyiptomból, aki utat készített számukra a tengeren át, és aki legyőzte a fáraót hadseregét, aki így Egyiptom minden istenénél felettebb állónak mutatta meg magát, itt és most ő volt az, aki kihirdette törvényét előttük. {PP 305.1}

Isten az ő törvényét nem kizárólag csak a hébereknek adta. Isten ugyan kitüntette Izrael népét azzal, hogy őket tette meg törvénye őrizőivé és megtartóivá, de ezt a törvényt olyan törvénynek kellett tekinteni, mint amely szent megbízatás volt az egész világ számára. A Tízparancsolat előírásait Isten az egész emberiségre alkalmazta és minden ember oktatására és kormányzására adta. Ez a tíz rövid, átfogó és ellentmondást nem tűrő parancs magában foglalja minden ember Isten és embertársai iránti kötelességeit. Ezek a parancsok a szeretet nagy alapelvein nyugszanak. "Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat" (Lk 10:27. Lásd 5Móz 6:4-5 és 3Móz 19:18). A Tízparancsolat ezeket az alapelveket külön-külön is részletesen kifejezi és alkalmazhatóvá teszi az emberek életének feltételeire és körülményeire. {PP 305.2}

"Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem". {PP 305.3}

Jahve, az örökkévaló, az önmagában létező, a nem teremtett Isten, aki maga a forrása és fenntartója mindennek, aki egyedül jogosult arra, hogy őt illesse meg a legnagyobb tisztelet és imádat. Ezért az embernek tilos, hogy érzelmeiben vagy szolgálataiban az első helyet valaki vagy valami másnak adja, mert mindaz bálvány, ami az Isten iránti köteles szeretetünket csökkenti. Másik istent alkotunk magunknak, ha olyan szolgálatot végzünk, amely egyedül őt illeti. {PP 305.4}

"Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alatt a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat" (2Móz 20:4-5). {PP 305.5}

A második parancsolat megtiltja, hogy az igaz Istent képekben vagy szobrokban imádjuk. A pogány népek közül sokan azt állították, hogy az ő képmásai csupán csak alakok és jelképek, amelyek segítségével könnyebben tudják imádni istenségüket; de Isten az ilyen istenimádatot bűnnek jelentette ki. Az örökkévaló Isten anyagi tárgyakkal való ábrázolásának kísérletével lealacsonyítjuk Istenről alkotott fogalmunkat. Elménk elfordul, eltér Jahve végtelen tökéletességétől és inkább a teremtmény gyakorol ránk vonzást, mint maga a Teremtő. Amilyen mértékben süllyed Istenről alkotott fogalmunk, olyan mértékben süllyedünk le magunk is. {PP 306.1}

"Én, az Úr a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok" (2Móz 20:5). Isten szoros és szent viszonyát népéhez a házasság kötelékével ábrázolja. A bálványimádás nem más, mint lelki házasságtörés. Isten nemtetszését ezzel szemben találóan nevezhetjük féltékenységnek. {PP 306.2}

"M megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad és negyedíziglen, akik engem gyűlölnék" (2Móz 20:5). Elkerülhetetlen, hogy a gyermekek ne szenvedjenek a szülők bűneinek következményei miatt. Isten azonban nem bünteti meg a gyermekeket szüleik bűneiért, hacsak ők maguk is nem vesznek részt szüleik bűneiben. Rendszerint a gyermekek szüleik nyomdokaiban járnak. Öröklődés és szüleik példája útján a fiak részt vesznek atyáik bűneiben. A bűnös hajlamok, a romlott kívánságok és durva, lealjasodott erkölcsök éppen úgy, mint a testi betegségek és elkorcsosulások átszállnak örökségként apáról fiúra a harmadik és negyedik nemzedékig. E félelmetes igazságnak vissza kellene tartania bennünket a bűn útjának követésétől. {PP 306.3}

"De irgalmasságot cselekszem ezeríziglen azokkal, akik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják" (2Móz 20:6). A hamis istenek imádatának megtiltásával a második parancsolat egyben magában foglalja az igaz Isten imádatát és utasít is ennek a gyakorlására. Azoknak, akik hűségesek az ő szolgálatában, Isten irgalmasságot ígért meg, mégpedig nemcsak a harmadik és negyedik nemzedékig - mint ahogy harmad

és negyedíziglen fenyegeti meg haragjával azokat, akik gyűlölnek - hanem az ezredik nemzedékig. {PP 306.4}

"Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, aki az ő nevét hiába felveszi" (2Móz 20:7). {PP 306.5}

Ez a parancs nemcsak a hamis esküt, vagy a megszokott esküdözéseket tiltja meg, de Isten nevének azt a könnyed és gondatlan használatát is, amikor nem vesszük tekintetbe e név félelmetes jelentőségét. Isten nevének az általános beszélgetés közben történő meggondolatlan említésével, jelentéktelen ügyekben a nevére való hivatkozással valójában tiszteletlenek vagyunk Istennel szemben. "Szent és rettenetes az ő neve" (Zsolt 111:9). Mindnyájunknak elmélkednünk kell Isten neve fenségéről, tisztaságáról és szent voltáról, hogy szívünkre hatást gyakoroljon neve felmagasztalt jellegének értelme; az ő szent nevét mindig tisztelettel és ünnepélyesen ejtsük ki. {PP 306.6}

"Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belől van; Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt" (2Móz 20:8-11). {PP 307.1}

Isten a szombatot nem valami új intézményként vezette be, mert a teremtés alkalmával alapította. Meg kell emlékeznünk róla és ünnepként kell megtartanunk, mint Isten teremtő munkájának emlékét. Mivel a szombat a menny és a föld Teremtőjeként mutat rá Istenre, ezért az igaz Istent megkülönbözteti a hamis istenektől. Mindazok, akik megtartják a hetedik napot, ezzel a cselekedetükkel azt fejezik ki, hogy ők Jahve imádói. Így a szombat az Isten iránti hűségünk jele mindaddig, amíg emberek élnek a földön azért, hogy szolgálják Istenünket. A negyedik parancsolat az egyetlen parancsolat a tíz közül, amelyben benne van a törvényadó neve és jogcíme. Ez az egyetlen parancsolat, amely megmutatja, kinek a tekintélye adta a törvényt. Magán viseli Isten pecsétjét, amelyet törvényére helyezett annak hitelessége és kötelező ereje bizonyítékeként. {PP 307.2}

Isten hat napot adott az embereknek a munkálkodásra, és Isten meg is követeli tőlünk, hogy minden munkánkat végezzük is el a hat munkanap alatt. Isten megengedi, hogy az irgalmasság elkerülhetetlenül szükséges munkáit szombaton is elvégezzük: a betegekről és a szenvedőkről mindenkor gondoskodni kell; de a szükségtelen munkák végzését szigorúan kerülni kell. "Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgainkat nem tévén, foglalkozást sem találván" (Ésa 58:13). A tiltásnak azonban még nincs vége. A próféta még azt is hozzáteszi: "Hamis beszédet sem szólván". Azokat, akik szombaton üzleti ügyeiket tárgyalják meg és terveket készítenek, Isten olyanoknak tekinti, mint akik tényleges üzleti tevékenységet hajtanak végre. Ha a szombatot valóban szent napnak akarjuk megtartani, akkor nem szabad megengednünk, hogy elménk világi jellegű dolgokkal foglalatoskodjék. Ez a parancsolat mindent magában foglal, ami kapuinkon belül van. Mindazok, akik házukban laknak, háztartásunkhoz tartoznak, tegyék félre világi dolgaik intézését a szent órák alatt. Mindnyájan készséges szolgálattal tiszteljék Istent az ő szent napján. {PP 307.3}

"Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad te néked" (2Móz 20:12). {PP 308.1}

A szülők a szeretet és a tisztelet olyan mértékére jogosultak, ami nem illet meg senki más személyt. Maga Isten, aki felelősséget helyezett rájuk azokért a lelkekért, akiket gondjaikra bízott, úgy rendelkezett, hogy a gyermek életének korai időszakában, a szülők Isten helyét töltsék be. Azok a gyermekek, akik elvetik, megvetik szüleik jogos tekintélyét és hatalmát, tulajdonképpen Isten tekintélyét és hatalmát vetik meg. Az ötödik parancsolat nemcsak azt követeli meg a gyermekektől, hogy adják meg szüleiknek a köteles tiszteletet és engedelmisséget, hanem azt is, hogy szeressék szüleiket, legyenek hozzájuk gyengédek, könnyítsék terheiket, őrizték és óvják meg tekintélyüket és öreg korukban támogassák és vigasztalják őket. Ez a parancsolat magában foglalja a lelkészek, sőt az uralkodók és mindazok iránti tiszteletadást is, akiknek Isten tekintélyt és hatalmat adott mások, elsősorban a gyermek és az ifjak felett. {PP 308.2}

Az apostol ezt mondja: "Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat (ami az első parancsolat ígérettel)" (Ef 6:2). Az izraeliták számára, akik azt remélték, hogy hamarosan bevonulnak Kánaán földjére, ez a parancsolat annak az isteni ígéretnek volt a záloga, hogy ha engedelmeskednek Istennek, akkor hosszú ideig élnek majd azon a földön. Ennek a parancsolatnak azonban egy szélesebb értelmezése is van, amely magában foglalja Isten egész Izraelét, és örök életet ígér, amikor a föld megszabadul majd a bűn átkától. {PP 308.3}

"Ne ölj" (2Móz 20:13). {PP 308.4}

Az igazságtalanság minden olyan cselekedete, amely hajlamos az élet megrövidítésére; a gyűlölet és a bosszúállás lelkülete; vagy bármiféle szenvedély élvezete, amely sértő cselekedetre vezet bennünket mások iránt; vagy azt a kívánságot ébreszti fel bennünk, hogy megbántsunk másokat, hogy ártsunk nekik (mert "aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az" 1Jn 3:15) megszegik e parancsolatot. A szükségben lévőkről vagy a szenvedőkről való gondoskodásunk önző semmibevevése; saját vágyaink kielégítése; szükségtelen nélkülözésünk; túlfeszített munkatempónk, amellyel mások és a magunk egészségét tesszük tönkre - mindezek kisebb vagy nagyobb mértékben a hatodik parancsolat megsértése. {PP 308.5}

"Ne paráználkodjál" (2Móz 20:14). {PP 308.6}

Ez a parancsolat nemcsak a nemi tisztátalanságot tiltja meg, hanem az érzéki gondolatokat és kívánságokat is, és azokat a gyakorlatokat is, amelyek ezeket a gondolatokat és kívánságokat felkeltik bennünk. Ez a parancsolat nemcsak azt követeli meg tőlünk, hogy legyünk tiszták külső életünkben, hanem azt is, hogy legyünk tiszták szívünk szándékaiban és érzelmeiben is. Krisztus, aki Isten törvénye iránt messzemenő elkötelezettséget tanúsított, kijelentette, hogy a gonosz gondolat vagy tekintet éppen úgy bűn, mint a törvénytelen cselekedet. {PP 308.7}

"Ne lopj!" (2Móz 20:15). {PP 308.8}

A nyilvános és a magányos lopásokat is magában foglalja. A nyolcadik parancsolat éppen úgy elítéli az emberek meglopását, kizsákmányolását, az emberrablást, mint a rabszolgákkal való bánásmódot, és megtiltja a területeket hódító háborúkat is. Életünk ügyeinek legkisebb részleteiben is szigorú igazságosságot, becsületességet követel meg tőlünk. Megtiltja a kereskedelemben elkövetett rászedéseket, csalásokat. Megköveteli a tartozások és a munkabérek jogos és tisztességes meg- és kifizetését. Kijelenti, hogy minden kísérletet, amely arra irányul, hogy hasznot szerezzünk mások tudatlanságából, gyengeségéből vagy szerencsétlenségéből, Isten csalásként sorol fel a menny könyveiben. {PP 309.1}

"Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot!" (2Móz 20:16). {PP 309.2}

A mindenféle hamis beszédet; minden kísérletünket vagy szándékunkat arra, hogy megcsaljuk felebarátunkat, magában foglalja ez a parancsolat. Minden csalási szándékunk hamisságot jelent. Szemünk pillantásával, kezünk mozdulatával, arcunk kifejezésével éppen úgy követhetünk el hamisságot vagy mondhatunk ki egy hazugságot olyan hatásosan, mint szavainkkal. Minden szándékos túlzásunk, minden célzásunk vagy gyanúsításunk, amellyel másokra valamiféle téren téves vagy túlzott benyomást számítunk tenni; még a tényeknek olyan módon való állítása is, amellyel másokat félrevezetünk, nem más, mint hazugság, hamisság. Ez a törvény megtiltja minden erőfeszítésünket, amelyet annak érdekében fejtünk ki, hogy tönkre tegyük felebarátunk jó hírnevét, elferdítés vagy gonosz feltevés útján, rágalmazással, hazug hírekkel, történetek hordozásával, pletyka útján. Még az igazság szándékos elnyomásával, elhallgatásával is, ami mások kárát okozza, megsértjük, áthágjuk ezt a kilencedik parancsolatot. {PP 309.3}

"Ne kívánd a te felebarátodnak házáat! Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgáját, se szolgáló leányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a te felebarátodé" (2Móz 20:17). {PP 309.4}

A tizedik parancsolat minden bűn gyökerére sújt le azzal, hogy megtiltja az önző kívánságot, amelyből a bűnös cselekedet ered. Ha Isten törvénye iránti engedelmisségünkben visszatartjuk magunkat a mások tulajdonát képező bűnös dolgok kívánásától, akkor nem vétünk embertársaink ellen. {PP 309.5}

E Tízparancsolat szent előírásai, amelyeket Isten mennydörgések és villámlások között, törvényadó hatalmának, fenségének csodálatos megmutatásával mondott el. Isten az ő törvénye kihirdetését hatalma és dicsősége megmutatásával kísérte, hogy a nép soha ne felejtse el e jelenetet, és mélységes tisztelettel hatása alá kerülhessen a törvény szerzőjének, a menny és a föld Teremtőjének. Isten törvénye szentségét, fontosságát és állandóságát is meg akarta mutatni minden embernek. {PP 309.6}

Izrael népén erőt vett a rettegés. Isten kinyilatkoztatásának félelmetes hatalma több volt annál, mint amennyit a remegő szívek el tudtak hordozni. Mert amikor Isten a jog és az igazság nagy szabályát eléjük tárta, akkor azonnal felfogták azt, és oly mértékben tudatára ébredtek a bűn támadó jellegének és saját bűnüknek is, mint soha azelőtt a szent Isten szemei előtt. Félelemmel és rettegéssel húzódtak vissza a hegytől. A sokaság így kiáltott Mózeshez: "Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk" (2Móz 20:19). Mózes pedig ezt válaszolta: "Ne féljete, mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen, és hogy az ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek" (2Móz 20:20). A nép bizonyos távolságra maradt a hegytől és rettegéssel tekintett a jelenetre, mialatt Mózes "[...] közelebb méne a felhőhöz, melyben az Isten vala" (2Móz 20:11). {PP 309.7}

A nép elméje, amelyet megvakított és durvává tett a rabszolgaság és a pogányság, nem készült fel arra, hogy teljes mértékben meg tudja érteni Isten Tízparancsolatának messze ható alapelveit. Isten azért, hogy a Tízparancsolatot az izraeliták jobban megérthessék és érvényre juttathassák, további előírásokat adott, hogy ezekkel szemléltesse a Tízparancsolat alapelveit. E törvényeket ítéletnek mondták, egyrészt mert Isten végtelen bölcsesség és jogosság keretébe foglalta ezeket, másrészt mert az előljáróknak ezek szerint kellett az ítéletet meghozniuk. A Tízparancsolattól eltérően azonban ezeket a rendeleteket Isten nem nyilvánosan adta át Mózesnek, de neki kellett azokat közölni a néppel. {PP 310.1}

E törvények közül az első a rabszolgákra vonatkozott. Az ősi időkben a gonosztevőket néha rabszolgáknak adták el a bírák. Néhány esetben a hitelezők adták el rabszolgáknak adósaikat. Sokszor a szegénység kényszerítette rá a szülőket arra, hogy rabszolgáknak adják el magukat vagy gyermekeiket. A héber embert azonban nem lehetett, nem volt szabad egész életére rabszolgának eladni. Rabszolgaságának időtartamát hat évre korlátozták. A hetedik évben szabadon kellett bocsátani. Az emberrablást, a szándékos gyilkosságot és a szülői tekintély elleni lázadást halállal kellett büntetni. A nem izraelita születésű rabszolgák tartása megengedett dolog volt, de életüket és személyüket szigorúan meg kellett védeni. A rabszolgák gyilkosait meg kellett büntetni. Ha pedig a rabszolgát az ura részéről valamiféle testi sérelem érte, mint fogának a kiverése, akkor ez feljogosította szabadsága visszanyerésére. {PP 310.2}

Eddig maguk az izraeliták is rabszolgák voltak. Most, amikor olyan helyzetbe kerültek, hogy maguk is tarthattak rabszolgákat, óvakodniuk kellett az olyan kegyetlenkedéstől és kizsákmányolástól, amelytől maguk is sokat szenvedtek az egyiptomi munkavezetők velük szemben gyakorolt eljárása során. Saját keserű szolgaságuk emléke arra kellett indítsa őket, hogy a rabszolgák helyzetébe képzeljék magukat és ezért igyekezzenek azokhoz kedvesek és könyörületesek lenni. Úgy viselkedjenek velük szemben, amiként szeretnék, hogy velük szemben mások viselkedjenek. {PP 310.3}

Az özvegyek és árvák jogait különösképpen meg kell védelmezniük. Tehetetlen helyzetük gyengéd tekintetbevételét az Úr nagyon a lelkükre kötötte. "Ha nyomorgatod azt, és hozzám kiált, meghallgatom az ő kiáltását. És felgerjed haragom és megöllek titeket fegyverrel, és a ti feleségeitek özvegyekké lesznek, a ti fiaitok pedig árvákká" (2Móz 22:23-24). Azokat az idegeneket is meg kellett oltalmazniuk minden rossztól és elnyomástól, akik egyesültek Izraellel. "A jövevényt ne nyomorgasd, hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mivelhogy jövevények voltatok Egyiptom földén" (2Móz 23:9). {PP 310.4}

Isten az uzorakamat szedését is megtiltotta a szegényektől. Ha valaki egy szegény ember ruháját vagy takaróját zálogba vette, még naplemente előtt vissza kellett azt neki adnia. Attól, aki lopott, megkövetelték, hogy az ellopott tárgyának a kétszeresét adja vissza. Isten a nép lelkére kötötte az előljárókat és a főembereket megillető tisztelet megadását; a bírókat pedig óva intette az ítélet elferdítésétől és attól, hogy hamis ügyet támogassanak és megvesztegethetők legyenek. Isten a rágalalmazást és a becsületsértést is megtiltotta. Ellenben lelkére kötötte népének, hogy viselkedjék kedvesen mindenkivel, még az ellenségeivel is. {PP 311.1}

Isten azután ismét emlékeztette a népet a szombat megtartásának szent kötelességére. Az évenkénti ünnepeket is kijelölte, amelyeken a nemzet minden férfiának össze kellett gyülekeznie az Úr előtt és elhozni neki hálaáldozatait és termésének első zsengéit, gyümölcsseit. Isten mindezeknek az előírásoknak a célját is közölte velük. Ezek egyike sem származott korlátlan egyeduralma gyakorlásából. Isten ezen előírások mindegyikét Izrael javára adta. Az Úr azt mondta: "Szent emberek legyetek én előttem" (2Móz 22:31) - méltók arra, hogy elismerjen benneteket a szent Isten. {PP 311.2}

Ezeket a törvényeket Mózesnek fel kellett jegyeznie és a Tízparancsolattal együtt, - mely Isten Izraelnek adott ígérete beteljesülésének a feltételét szemlélteti - gondosan meg kellett őriznie a nemzet törvénye alapjaként. {PP 311.3}

Most Jahve a következő üzenetet küldte: "Ímé én Angyalt bocsátok el te előtted, hogy megőrizzen téged az útban, és bevigyen téged arra a helyre, amelyet elkészítettem. Vigyázz magadra előtte, és hallgass az ő szavára; meg ne bosszantsd őt, mert nem szenved el a ti gonoszságaitokat, mert az én nevem van őbenne. Mert ha hallgatándasz az ő szavára; és mindazt megcselekedéted, amit mondok: akkor ellensége leszek a te ellenségeidnek, és szorongatom a te szorongatódát" (2Móz 23:20-22). Izrael egész vándorlása alatt a felhő vagy tűoszlopban Krisztus volt a vezetőjük. Voltak jelképek, amelyek az eljövendő Üdvözítőre mutattak, de az Üdvözítő már ott volt közöttük, aki parancsokat adott Mózesnek a nép számára, és aki úgy járt előttük, mint az áldás egyetlen forrása. {PP 311.4}

Miután Mózes leereszkedett a hegyről, "[...] elbeszélte a népnek az Úr minden beszédét és minden rendelését; az egész nép pedig egyező szóval felele, mondván: Mindazokat a dolgokat, amelyeket az Úr parancsolt, megcselekedszük" (2Móz 24:3)., Ezt a fogadalmat az Úr mindazon szavaival együtt, amelyek engedelmesre kötelezték őket, Mózes megírta könyvben. {PP 311.5}

Azután következett a szövetség jóváhagyása. Oltárt építettek fel a hegy lábánál és mellette tizenkét oszlopot állítottak fel "[...] az Izrael tizenkét nemzetsége szerint" (2Móz 24:4), a szövetség elfogadásának a tanúbizonyságául. Ezután erre a szolgálatra kiválasztott ifjak áldozatokat mutattak be. {PP 312.1}

Miután az oltárt meghintették az áldozati állatok vérével, Mózes "vevé a szövetség könyvét és elolvasá a nép hallatára" (2Móz 24:7). Így Mózes ünnepélyesen megismételte a szövetség feltételeit. Mindenkinek szabadságában állott választani, hogy vajon elfogadja-e vagy nem a szövetség feltételeit; alkalmazkodik-e azokhoz vagy pedig nem; hajlandó-e teljesíteni azokat vagy pedig nem. Először megígérték, engedelmeskednek az Úr szavának, és miután meghallgatták a kihirdetett törvényt, és annak alapelveit Mózes részletezte előttük; így megtudhatták mindazt, amit ez a törvény magában foglal, akkor a nép ismét egyöntetűen azt felelte: "[...] Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk" (2Móz 24:7). "Mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és a bakoknak vérért, vízzel és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt magát a könyvet is és az egész népet meghintette, mondván: "Ez azon szövetség vére, amelyet Isten számotokra rendelt" (Zsid 9:19-20). {PP 312.2}

Most előkészületeket kellett tenniük a választott nép teljes beiktatására királyuk Jahve uralma alá. Mózes ezt a parancsot kapta az Úrtól: "Jöjj fel az Úrhoz te és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izrael vénei közül hetvenen, és hajtsátok meg magatokat előtte távolról. És csak Mózes közeledjék az Úrhoz" (2Móz 24:12). Mialatt a nép imádkozott a hegy lábánál, Isten ezeket a kiválasztott embereket felhívta a hegyre. A hetven vénnek kellett segédkeznie Mózesnek Izrael kormányzásában. Isten pedig Lelkét helyezte reájuk és megtisztelte őket hatalmának és nagyságának látványával. "És láták az Izrael Istenét, és annak lábai alatt valami zafír fényű tárgy vala, és olyan tiszta, mint maga az ég" (2Móz 24:10). Nem látták az Istent, de meglátták jelenléte dicsőségét. Ezelőtt nem tudták volna elviselni ezt a jelenetet, de Isten hatalmának előzetes szemlélése bűnbánatra készítette őket. Isten dicsősége, tisztasága és irgalma felett elmélkedtek mindaddig, míg közelebb tudtak menni ahhoz az Istenhez, aki elmélkedésük tárgya volt. {PP 312.3}

Isten felszólítására "[...] Mózes és az ő szolgálója Józsué" (2Móz 24:13) felmentek az Isten hegyére, hogy találkozzanak Istennel. Ezért, mivel egy ideig távol kellett maradniuk a táborból, Mózes Áront, Húrt és segítségüként a hetven vént rendelte ki, hogy helyette tevékenykedjenek. "Akkor felméne Mózes a hegyre; és felhő borítá el a hegyet. És az Úr dicsősége szálla alá a Sinai hegyre" (2Móz 24:15-16). Hat napig felhő

borította be a hegyet Isten különleges jelenlétének jeleként. Isten azonban nem adott semmiféle kinyilatkoztatást magáról vagy közlést akarataról. Ez idő alatt Mózes ott maradt a hegy egyik ormán és arra várt, hogy a Magasságos Úr Isten majd megjelenik neki. Isten mondta: "Jöjj fel hozzám a hegyre és maradj ott". Bár Isten próbára tette türelmét és engedelmisségét, de Mózes mégsem fáradt bele a várakozásba és nem hagyta el helyét. A várakozásnak ez az időszaka az előkészület és az alapos önvizsgálat ideje volt. Még Istennek ez a kedvelt szolgája sem léphetett be azonnal Isten jelenlétébe és viselhetette el dicsősége megmutatását. Ezt a hat napot arra kellett felhasználnia, hogy szíve megvizsgálásával, elmélkedéssel is imádsággal teljesen átadja magát Istennek, mielőtt el tudott volna készülni Teremtőjével való közvetlen beszélgetésre. {PP 313.1}

A hetedik napon, amely a szombat napja volt, Isten behívta Mózeset a felhőbe. A sűrű felhő egész Izrael szeme láttára megnyílt, és az Úr dicsősége emésztő tűzként tört elő abból. "És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel vala Mózes a hegyen" (2Móz 24:18). A negyven napi időzés a hegyen nem foglalta magában az előkészület hat napját. A hat nap folyamán Józsué Mózesrel volt és együtt ették a mannát, és itták a hegyről alázuhanó patak vizét. Józsué azonban nem lépett be Mózesrel a felhőbe. Kívül maradt és naponta evett és ivott, mialatt Mózes visszatérésére várakozott. Mózes azonban böjtöléssel töltötte el a negyven napot. {PP 313.2}

A hegyen való tartózkodása alatt Mózes utasításokat kapott az Úrtól annak a szentélynek a felépítésére, amelyben Isten jelenléte majd rendkívüli módon nyilatkozik meg. "És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttük lakozzam" (2Móz 25:8). Ez volt Isten parancsa. Harmadik alkalommal kötötte Isten a lelkekre a szombat megtartását. "Legyen közöttem és az Izráel fiai között örök jel ez - mondotta az Úr, - hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek. Megtartsátok azért a szombatot, mert szent az ti néktek [...] Mert valaki munkát végez azon, annak lelke irtassék ki az ő népe közül" (2Móz 31:17.13-14). Isten utasításokat adott Mózesnek a sátor felállítására, hogy ez álljon Isten szolgálatára a pusztában. A sátor elkészítését azonnal el kellett kezdeni. Az a cél, amelyet a szemük előtt kellett tartaniuk, elsősorban Isten dicsőségének a szolgálata volt, de igen nagy szükségük volt istentisztelet tartására alkalmas és méltó helyre. Ennek a mielőbbi megvalósítása, felépítése érdekében még a szombatnapi munkavégzést is igazoltnak, megokoltnak tartották volna. Isten azonban, hogy megóvja őket ettől a tévedéstől, figyelmeztette őket, hogy még az Isten számára végzett munka szentsége és sürgőssége miatt sem szabad megszegniük Isten szent napjának nyugalmát. {PP 313.3}

Ettől kezdve a népet a mennyei Királynak állandó jelenlétével tüntette ki Isten. "Az Izráel fiai között lakozom, és nékik Istenük lések"; "És megszentelem a gyülekezetnek sátorát és az oltárt"; "[...] és megszenteltetik az én dicsőségem által" (2Móz 29:45.44.43). Isten ezt a biztosítékot adta Mózesnek. Isten, hatalma jelképeként és akarata megtestesüléseként, átadta Mózesnek a Tízparancsoltnak a másolatát, amelyet Isten saját ujjával vésett rá két kőtáblára (5Móz 9:10; 2Móz 32:15-16), hogy gonddal helyezték el és őrizték meg azokat a szentélyben, amelynek elkészülte után szemmel látható központja lesz majd a nemzet istentiszteletének. {PP 314.1}

Az izraelitákat Isten rabszolga népből emelte ki és helyezte minden népek fölé, hogy a királyok Királyának legnagyobb kincse, választott népe legyen. Isten elkülönítette őket a világtól, hogy rájuk bízassa szent letétét. Törvénye letéteményeseivé tette őket. Az volt a szándéka, hogy általuk őrizze meg az emberek között az önmagáról adott, kijelentett ismeretet. Így kellett a menny világosságának felragyognia ebbe a sötétségbe burkolt világba, és Isten minden néphez intézett szava így vált hallhatóvá a népek és nemzetek között, hogy elfordítsa őket a bálványok imádatától és rávezesse őket az egy igaz és élő Isten szolgálatára. Ha az izraeliták hűségesek maradnak megbízatásukhoz és örökségükhöz, akkor nagy hatalommá válnak ebben a világban. Isten lenne a védelmük, Isten emelné fel őket minden más nép és nemzet fölé. Isten világossága és igazsága láthatóvá válna általuk és Isten bölcs és szent uralma alatt példaképe lennének annak, hogy Fenségének imádata mennyire felette áll minden bálványtiszteletnek. {PP 314.2}